

момче-ученикъ; 3) на 22 сѣщи спалъ съ двѣ дѣвойки едновременно: едната била отъ София, а другата отъ Пиротъ; 4) на една дѣвойка, непразна отъ него, далъ нѣщо за помѣтане, отъ което тя умрѣла¹⁾.

Но не ще сѣ били причинитѣ за прѣслѣдването на Антима само отъ морално естество. Той трѣбва да е засѣгалъ въ отношенията си спрѣмо българското население и тѣхното народостно чувство, ако се сѣди по друга дописка, пакъ изъ Пиротъ, въ която като се съобщава, че пиротчани сѣ изхвърлили владиката си и приготвяли два махзара: до правителството и до българското свещеноначалство въ Цариградъ, казва се слѣдното: „Най-послѣ и Пиротчане-ти показаж, че не сѣ толкова загубени въ отношеніе на народностъ-тж, колкото ги мислятъ други-ти имъ съотечественици“²⁾. Той ще е прѣчилъ и на училищното имъ дѣло, ако се сѣди пакъ отъ сѣщата дописка, дѣто накрай се казва, че пиротчани слѣдъ това ще се заловятъ съ уредба на училищата си. Впрочемъ, това се вижда отъ махзаритѣ, дадени отъ името на градското и на селското българско население, въ които заявява прѣдъ пиротския мезлищъ: 1) че не припознава владиката Антима; 2) че мезлищтъ е длъженъ да подири отъ него честта на жени, невѣсти, моми, калугерици и момчета; 3) че е закупвалъ беглика, юшуря, серчима и др., съ което е оголилъ сиромаштъ. На това общо народно рѣшение сѣ измѣнили само Х. Видинъ, синъ му Х. Петъръ и „Кола Кокаловъ“, които даже разубѣждавали съгражданитѣ си да не се борятъ противъ Антима³⁾.

Но народътъ не се задоволилъ само съ протести. Слѣдъ изхвърлянето на 3 априлъ 1860 г. многолѣтствието за патриарха, направено отъ Илариона и Авксентия при църковната служба въ Цариградъ, пиротчани добиватъ по-голѣма смѣлость. На 29 май тѣ не само изхвърлятъ името на фанариота си владика, като, подиръ една молитва за султана, споменаватъ това на „българския свещеноначалникъ“ Илариона, но слѣдъ отпущкъ на черква се събиратъ въ училището и единодушно рѣшаватъ да изпждятъ на сила Антима, ако не си отиде доброволно. Той поискалъ три дни, за да се при-

¹⁾ България, г. II, бр. 64, стр. 179 отъ 8 юли 1860 г.

²⁾ България, г. II, бр. 64, стр. 179—180 отъ 8 юни 1860 г.

³⁾ Тамъ, г. II, бр. 65, стр. 190 отъ 15 юни 1860 г. За дѣлата на Антима вижъ и Княжество България отъ Г. Димитровъ, часть I, 1895 г., стр. 359—361.